

" মৰমৰ সন্তানসকল - তোমালোকে অতি বিচিত্ৰ ওস্তাদ ক পাইছা , তোমালোকে তেওঁৰ শ্ৰীমতত চলা তেতিয়া ডবল (দ্বৈত) মুকুটধাৰী দেৱতা হৈ যাবা "

প্ৰশ্ন: পঢ়াত যাতে কেতিয়াও ভাগৰি নপৰা তাৰ বাবে সহজ পুৰুষাৰ্থ কি?

উত্তৰ: পঢ়াৰ মাজত যি নিন্দা-স্তুতি, মান-অপমান হয়, সেই সকলোতে যাতে স্থিতি সমান হৈ থাকে, সেয়া একপ্ৰকাৰৰ খেল বুলি বুজি লোৱা তেতিয়া কেতিয়াও ভাগৰি নপৰিব। সকলোতকৈ বেছি নিন্দাতো কৃষ্ণৰ হৈছিল, কিমান কলংক লগাইছিল, আকৌ সেইজনা কৃষ্ণৰ পূজাও কৰে। গতিকে এই গালি শুনিবলগীয়া হোৱাতো কোনো নতুন কথা নহয়, সেইবাবে পঢ়াত কেতিয়াও ভাগৰি পৰিব নালাগে, যেতিয়ালৈ পিতাই পঢ়াই আছে, পঢ়ি থাকিব লাগে।

গীত: * গী ত :- বনৱাৰী তোমাৰ নামটিয়েই জীয়াই থকাৰ সম্বল ... (বনৱাৰী ৰে জীনে কা সহাৰা তেৰা নাম ...)

ওঁম শান্তি। এয়া কোনে ক'লে? কোনে কাক ক'লে? এয়াতো তোমালোক সন্তানসকলে জানা, যাক গোপ-গোপী বুলি কোৱা হয়। সেয়েহে তেওঁলোকে নিজৰ পিতা গোপীবল্লভক স্মৰণ কৰিলে। এনেকুৱা পিতা পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ বাহিৰে অন্য কোনো হ'ব নোৱাৰে। সেই কাৰণে তেওঁকে স্মৰণ কৰে, যিজন আহি গৈছে। পাছত তেওঁৰ গায়ন হয়। উদাহৰণস্বৰূপে – যেনেকৈ যীশুখ্ৰীষ্ট আহিল, খ্ৰীষ্টান ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰি ক'তো গুচি নগ'ল, তেৱেঁইতো নিশ্চয় পালন কৰিব লাগিব, পুনৰ্জন্ম ল'বই লাগিব। কিন্তু যিসকলে ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰি গৈছে বছৰে বছৰে তেওঁলোকৰ জন্মদিন পালন কৰে ভক্তিমাৰ্গততো তেওঁলোকৰ স্মৃতিচাৰণ কৰা হয়। তেনেকৈ আজিকালি 'দশহৰা'ৰো উৎসৱ পালন কৰে। পালন কৰে যেতিয়া নিশ্চয় শুভই হ'ব। কোনোবাই ভাল কাম কৰি গ'লে তেওঁৰ উৎসৱ পালন কৰা হয়। দীপমালাৰো উৎসৱ পালন কৰা হয়। কৃষ্ণ জয়ন্তী পালন কৰা হয়। যিসকল আছিল আৰু গুছি গ'ল তেওঁলোকৰ উৎসৱ পালন কৰে। এতিয়া ভাৰতবাসীয়েতো এইটো নাজানে যে এই ৰাখী উৎসৱ আদি কিয় পালন কৰে। কি হৈছিল? যীশুখ্ৰীষ্ট-বুদ্ধ আদিক সকলোৱে জানে তেওঁলোকে ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ আহিছিল। এই সময়ত সকলো আসুৰী সম্প্ৰদায়ৰ। তোমালোক হৈছা ঈশ্বৰীয় সম্প্ৰদায়ৰ। এতিয়া পিতা ৰাম আহি দৈৱী শ্ৰেষ্ঠাচাৰী কৰি আছে অথবা এনেকৈ ক'ব পাৰি যে পৰমপিতা আহি স্বৰ্গৰ উদ্ঘাটন কৰি আছে অথবা ভেটি গঢ়ি আছে। শুভাৰম্ভণি অনুষ্ঠান বুলিও ক'ব পাৰা। ভাৰতত শ্ৰেষ্ঠাচাৰী মহাৰাজা-মহাৰাণীয়ে ৰাজত্ব কৰি গৈছে, সত্যযুগী দৈৱী-দেৱতাসকল দ্বৈত মুকুটধাৰী আছিল। পৰিত্ৰতাৰ মুকুটো আছিল আৰু ৰত্নজড়িত মুকুটো আছিল। বিকাৰী ৰজাসকলৰ কেৱল ৰত্নজড়িত মুকুটহে থাকে। দ্বৈত মুকুটধাৰীসকলক এটা মুকুটধাৰীসকলে পূজা কৰে। কিন্তু কেতিয়া ৰাজত্ব কৰি গৈছে, কেনেকৈ ৰাজ্য পালে এয়া কোনেও নাজানে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণ ইমান শ্ৰেষ্ঠ দ্বৈত মুকুটধাৰী দৈৱী-দেৱতা আছিল, তেওঁলোকক ইমান শ্ৰেষ্ঠ কৰি গঢ়ি তোলাতো কোন, এয়া পিতাই বহি বুজায়। এতিয়া দশহৰা পালন কৰে, তোমালোকে জানা নিশ্চয় কিবা হৈছিল যাৰ কাৰণে দশহৰা পালন কৰে, ৰাৱণক জ্বলায়। কিন্তু সেয়া জ্বলি যোৱা বস্তু নহয়। এতিয়া ৰাৱণৰ ৰাজ্য সম্পূৰ্ণ হ'ব। যেতিয়ালৈকে ৰামৰাজ্য প্ৰতিষ্ঠা হৈ যায় তেতিয়ালৈ ব্ৰষ্টাচাৰী ৰাজ্য চলিব। ৰাৱণ ৰাজ্য শেষ হৈ ৰামৰাজ্য প্ৰতিষ্ঠা হৈছিল, তাৰে উৎসৱ পালন কৰি থাকে। ৰাৱণক জ্বলায়, ইয়াৰ দ্বাৰা সিদ্ধ হয় যে এতিয়া যথাযথ ব্ৰষ্টাচাৰী আসুৰী ৰাজ্য। ব্ৰষ্টাচাৰীৰো গ্ৰেড (শ্ৰেণী) থাকে। ব্ৰষ্টাচাৰ দ্বাপৰৰ পৰা আৰম্ভ হয়। প্ৰথমতে দুই কলা ব্ৰষ্টাচাৰ থাকে, পাছত 4 কলা, পুনৰ 8 কলা, 10 কলা, বাঢ়ি গৈ গৈ 16 কলা ব্ৰষ্টাচাৰী হৈ গৈছে। এতিয়া আকৌ 16 কলা ব্ৰষ্টাচাৰক পৰিৱৰ্তন কৰি 16 কলা শ্ৰেষ্ঠাচাৰী কৰি তোলা এজন পিতাৰে কাম।

পিতাই বুজায় - এতিয়া ৰাৱণৰ ৰাজ্য, ৰামৰাজ্য শ্ৰেষ্ঠ ৰাজ্য আছিল। এতিয়া সেয়া ব্ৰষ্ট হৈ গৈছে। শ্ৰেষ্ঠাচাৰী ভাৰতক স্বৰ্গ বুলি কোৱা হয়। এতিয়া সেই ৰাজ্যই ব্ৰষ্টাচাৰী হৈ গৈছে। এতিয়া পিতাই কয় – মই আহিছো ব্ৰষ্টাচাৰী ৰাজ্যক শ্ৰেষ্ঠাচাৰী ৰাজ্য কৰি গঢ়ি তুলিবলৈ। যাদৱ কুলো আছে, কৌৰৱ কুলো আছে। যাদৱ কুলৰ মাজতো অনেক ধৰ্ম আছে। যিসকল শ্ৰেষ্ঠাচাৰী দৈৱী ধৰ্মৰ আছিল তেওঁলোক ধৰ্মব্ৰষ্ট, কৰ্মব্ৰষ্ট হৈ গৈছে। পুনৰ পিতাই শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম শিকায়। ভক্তি মাৰ্গত উৎসৱ আদি পালন কৰি আহিছে। নিশ্চয় ভগৱান আহিছিল, 5 হাজাৰ বছৰৰ কথা। পিতা আহি ব্ৰষ্টাচাৰীসকলক শ্ৰেষ্ঠাচাৰী কৰি তুলিছিল। গোটেই দুনিয়াক শ্ৰেষ্ঠাচাৰী কৰি তোলা পিতাৰে কাম, পুনৰ তেওঁলোকক পালন কৰিবলৈ তোমালোকক ওপৰৰ পৰা পঠিয়াই দিয়ে। তোমালোকে যি দৈৱী ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিলো, পুনৰ তেওঁলোকৰ পালনা কৰা। এনেকৈ কেনেও নকয়,

এয়া আপোনাআপুনি নাটক অনুসৰি হয়। তোমালোক শ্ৰেষ্ঠাচাৰী হৈ যাবা পুনৰ সৃষ্টিও সতোপ্ৰধান শ্ৰেষ্ঠাচাৰী হৈ যাব। এতিয়াতো 5 তন্ত্ৰও তমোপ্ৰধান। কিমান বিপৰ্যয় হৈ থাকে। মনুষ্য কিমান দুখী হৈ থাকে। কৌটিৰ হিচাপত লোকচান হৈ থাকে। সত্যযুগত এনেকুৱা কোনো উপদ্ৰৱ আদি নহয়। উপদ্ৰৱ হয় নৰকত। উপদ্ৰৱো প্ৰথমতে দুই কলাৰ আছিল, এতিয়া 16 কলাৰ হৈ গৈছে। এয়া সকলোবোৰ বিতংভাৱে বুজাবলগীয়া কথা আৰু অতি সহজ, কিন্তু বুজি নাপায় নতুবা আনক বুজাব পাৰে। এই ৰাৱণক জ্বলোৱা প্ৰথা দ্বাপৰৰ পৰা আৰম্ভ হয়। এনেকৈ জানো ক'বা যে 5 হাজাৰ বছৰ হৈছে। যেতিয়া ভক্তিমাৰ্গ আৰম্ভ হয় তেতিয়া এই উপদ্ৰৱ আদিও আৰম্ভ হয়। এতিয়া পুনৰ ৰাৱণ ৰাজ্যৰ বিনাশ, ৰামৰাজ্যৰ প্ৰতিষ্ঠা কেনেকৈ হয় সেয়াও তোমালোকে জানা। মানুহে নাজানে ৰাৱণ কি হয়। পিতাই কয় - লংকা বুলিতো একো নাছিল। সত্যযুগত লংকা নাথাকে। বহুত কম মনুষ্য থাকে। যমুনাৰ তীৰ (দাঁতি)। আজমিৰত বৈকুণ্ঠৰ আৰ্হিও দেখুৱায়, কিন্তু বুজি নাপায়। তাত সোণৰ মহল আদি বনাবলৈ বেছি সময় নালাগে। মেচিনৰ সহায়ত গলাই ততালিকে টাইলচ তৈয়াৰ কৰি দিয়ে।

তোমালোক সন্তানসকলে জানা এয়া যি বিজ্ঞান, যাৰ দ্বাৰা বিনাশ হয়, সেয়াই তাত তোমালোকৰ কামত আহিব। এতিয়া এই এৰোপ্লেন আদি বহুত আনন্দৰ কাৰণে সাজিছে, তাৰ দ্বাৰাই বিনাশ কৰিব। গতিকে এই এৰোপ্লেন আদি সুখৰ কাৰণেও, দুখৰ কাৰণেও। অল্পকালৰ সুখৰ বাবে। 100 বছৰৰ ভিতৰত এই সকলো বস্তু ওলাইছে। এই 100 বছৰৰ ভিতৰত ইমান সকলো হৈছে তেন্তে তোমালোকে বিচাৰ কৰি চোৱা যেতিয়া বিনাশ হ'ব পুনৰ নতুন দুনিয়াত কিমান কম সময়ত সকলো বস্তু তৈয়াৰ হৈ যাব। তাতো তৎক্ষণাত সোণৰ মহল তৈয়াৰ হৈ যাব। ভাৰতত সোণ-ৰূপৰে অলংকৃত কিমান মহল বনোৱা হয়। তাত দৰবাৰ ডাঙৰকৈ সজোৱা হয়। ৰজা, অভিজাত লোকসকল পৰস্পৰ মিলিত হয়। সেয়া পাণ্ডৱ সভা বুলি কোৱা নহয়। তাক কোৱা হ'ব লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজধানীৰ সভা। ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰী সকলো আহি বহে। যেতিয়া ব্ৰিটিছ চৰকাৰ আছিল তেতিয়া ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰী, মহাৰজাসকলৰ ডাঙৰ সভা হৈছিল। সকলো ৰজাই মুকুট পিন্ধি বহিছিল। নেপালত যেতিয়া বাবা গৈছিল তেতিয়া তাত ৰাণা পৰিয়ালৰ সভা বহিছিল। ডাঙৰ মুকুটধাৰী ৰাণা বহিছিল। তেওঁলোকক মহাৰজা-মহাৰাণী বুলি কৈছিল, আকৌ তেওঁলোকৰ মাজতো ক্ৰমানুসৰি হয়। ৰাণীসকল নবহিছিল। তেওঁলোক পৰ্দাৰ আঁৰত আছিল। বৰ জাকজমকতাৰে বহিছিল। আমি কৈছিলো এয়াতো পাণ্ডৱৰ ৰাজ্য। তেওঁলোকে নিজকে সূৰ্যবংশী বুলি কৈছিল। ইয়াতে আছিল কিন্তু এটা মুকুটধাৰী। তেওঁলোকৰ আগতে দ্বৈত মুকুটধাৰী আছিল। কৃষ্ণৰ বাবে অনেক কথা লিখি দিছে - অমুকক পলুৱাই নিছিল, এইটো কৰিলে...। কিন্তু এনেকুৱা কথাটো নহয়।

যিবিলাক উৎসৱ পাৰ হৈ যায় সেয়া পুনৰ পালন কৰে। ৰাৱণ ৰাজ্য খালাচ কৰি ৰামৰাজ্য প্ৰতিষ্ঠা কৰিলে, তেওঁলোকে তাৰো উৎসৱ পালন কৰে। এয়াতো বছৰে বছৰে পালন কৰি থাকে। গতিকে এইটো সিদ্ধ হয় যে আসুৰী ৰাৱণ ৰাজ্য 5 হাজাৰ বছৰ আগতেও আছিল। পিতা আহিছিল, তেওঁ আহি ৰাৱণ ৰাজ্যৰ বিনাশ কৰাইছিল। সেই মহাভাৰতৰ যুদ্ধই এতিয়া সন্মুখত। বাকী ৰাৱণ কোনো বস্তু নহয়। ৰাৱণৰ স্ত্ৰী হিচাপে মন্দোদৰীক দেখুৱায়। তেওঁৰ কিন্তু 10টা মূৰ নেদেখুৱায়। ৰাৱণৰ 10টা মূৰ দেখুৱায়। বিষ্ণুৰ 4 খন হাত দেখুৱায়। দুখন লক্ষ্মীৰ, দুখন নাৰায়ণৰ। তেনেকৈ ৰাৱণৰো 10টা মূৰ দেখুৱায় - 5 বিকাৰ তেওঁৰ, 5 বিকাৰ মন্দোদৰীৰ। বিষ্ণু চতুৰ্ভুজো অৰ্থসহিত দেখুৱাইছে। পূজাও মহালক্ষ্মীৰ কৰে। মহালক্ষ্মীক কেতিয়াও দুই ভূজাধাৰী ৰূপত নেদেখুৱায়। দীপমালাত লক্ষ্মীক আহ্বান কৰে। কিয়, নাৰায়ণে কিবা দোষ কৰিলে নেকি? লক্ষ্মীকো ধন নাৰায়ণে দিব নহয় জানো। আধা-অংশীদাৰ হ'ব। তেন্তে নাৰায়ণে কি দোষ কৰিলে? প্ৰকৃততে ধন কোনো লক্ষ্মীৰ পৰা পোৱা নাযায়, ধনতো জগদম্বাৰ পৰা পোৱা যায়। তোমালোকে জানা জগত অম্বায়ে পাছত লক্ষ্মী হয়। তেওঁলোকে আকৌ বেলেগ বেলেগ কৰি দিলে। জগত অম্বাৰ পৰা সকলো বস্তু বিচাৰে। কিবা দুখ হ'লে, সন্তান মৰি গ'লে তেতিয়া জগত অম্বাক ক'ব ৰক্ষা কৰা, সন্তান দিয়া, এই বেমাৰ দূৰ কৰা। বহুত কামনা ৰাখে। লক্ষ্মীৰ ওচৰলৈ এটাই কামনা লৈ যায় - ধনৰ। মাথো সেয়াই। জগত অম্বা হৈছে সকলো কামনা পূৰণ কৰোতা। ধনৱানতো তেৱেঁই কৰি তোলে। এই সময়ত তোমালোকৰ সকলো মনোকামনা পূৰ্ণ হয়। কোনো ধন নিদিয়, কেৱল পঢ়ায় - যাৰ দ্বাৰা তোমালোকে কিহৰ পৰা কি হৈ যোৱা আৰু পাছত যেতিয়া লক্ষ্মী হৈ যোৱা তেতিয়া ধনৱান হৈ যোৱা। এই সময়ত শক্তি তোমালোকৰ আছে যাৰ দ্বাৰা তোমালোকে সকলোৰে মনোকামনা পূৰ্ণ কৰিব পাৰা। জগত অম্বাই দান দিয়ে, লক্ষ্মীয়ে জানো দান দিব। তাত দান নিদিয়। ভোকেই নাথাকে। কোনো কঙাল নাথাকে। সত্যযুগত ৰাৱণ নাথাকে। ইয়াত ৰাৱণক জ্বলায়। দশহৰাৰ পাছত দীপমালা পালন কৰে, আনন্দোৎসৱ কৰে কিয়নো ৰাৱণ ৰাজ্যৰ বিনাশ হৈ ৰামৰাজ্য প্ৰতিষ্ঠা হ'লে আনন্দোৎসৱ হ'ব। প্ৰতিখন ঘৰ আলোকিত হৈ যায়। তোমালোক আত্মাত পোহৰ আহি যায়। যিবোৰ বস্তু সংগমত আছে সেয়া সত্যযুগত নাথাকিব। তোমালোক হৈছা ত্ৰিকালদৰ্শী, তাতো তোমালোকে প্ৰালন্ধ ভোগ কৰা। এই সকলো জ্ঞান পাহৰি যোৱা। সংগমতে স্থাপনা আৰু বিনাশ হয়। স্থাপনা হৈ গ'ল পাছত বচ। এই সকলো উৎসৱ আদিৰ জ্ঞান

তোমালোকৰহে আছে। অজ্ঞানী মনুষ্যইতো একো নুবুজে। তেওঁলোকে বহুত কিবা কিবি কৈ দিয়ে, কিন্তু প্ৰকৃতাৰ্থত একোৰে নহয়। তোমালোকে ব্যৱহাৰিকভাৱে দেখি আছা সত্যযুগত এইবোৰ কথা নাথাকে। নাৰদৰ কথাও শাস্ত্ৰত আছে। তোমালোককো সোধা হয় – তোমালোকে কোৱা বাবা আমি লক্ষ্মীক বৰণ কৰিম অথবা নাৰায়ণক বৰণ কৰিম। সেয়েহে পিতাই কয় – নিজকে পৰীক্ষা কৰা কোনো বিকাৰতো নাই। যদি ক্ৰোধ আদি থাকে কেনেকৈ বৰণ কৰিবা? হয়, এতিয়াতো সম্পূৰ্ণ কোনো হোৱা নাই। কিন্তু হ'ব লাগিব, এই ভূতবিলাকক আতৰাব লাগিব তেতিয়াহে ইমান শ্ৰেষ্ঠ পদবী পাব পাৰিবা। ওস্তাদো বহুত বিচিত্ৰ পাইছা। পিতাতো সৰ্বগুণ সম্পন্ন, জ্ঞানৰ সাগৰ, আনন্দৰ সাগৰ হয় গতিকে যিয়ে আহি সন্তান হয় তেওঁলোককো সৰ্বগুণ সম্পন্ন, দ্বৈত মুকুতধাৰী দেৱতা কৰি গঢ়ি তোলে। যথাযথ তোমালোক হৈ আছে। দেৱতাসকলৰ দুটা মুকুট থাকে। তোমালোকে আহিছা পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ ল'বলৈ। উত্তৰাধিকাৰ ল'ব লাগে, পঢ়িব লাগে। পইন্টতো বহুত ওলাই থাকে। যদি নপঢ়া তেনেহ'লে আনক কেনেকৈ বুজাব পাৰিবা? নাটক হ'বহু পুনৰাবৃত্তি হৈ আছে। এই জ্ঞান এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা পুনৰ এয়া লোপ হৈ যাব। এয়া যি লংকা আদি দেখুৱাই, সেয়াও নাই। ৰাৱণৰ জন্ম কেতিয়া হৈছিল? লিখা আছে দ্বাপৰৰ পৰা দেৱতাসকল বাম মাৰ্গলৈ গ'লে তেতিয়া বিকাৰী হোৱা আৰম্ভ হয়। ভক্তিও প্ৰথমতে অব্যভিচাৰী আছিল পাছত ব্যভিচাৰী হৈ যায়। এতিয়াতো মনুষ্যই নিজৰেই পূজা কৰাত লাগি গৈছে। পিতাই কয় – মই আহোঁৱেই ব্ৰষ্টাচাৰী দুনিয়াৰ বিনাশ আৰু শ্ৰেষ্ঠাচাৰী দুনিয়াৰ স্থাপনা কৰিবলৈ। নিশ্চয় প্ৰথমতে স্থাপনা কৰিব, পাছত বিনাশ কৰিব। এয়া আমাৰ কল্পৰ কল্পৰ ভূমিকা। ব্ৰষ্টাচাৰীৰ পৰা শ্ৰেষ্ঠাচাৰী কৰি তুলিবলৈ সময় লাগে। যেতিয়ালৈ পিতাই বহি পঢ়াই আছে, পঢ়িব লাগে। কল্পৰ আগতে যিসকলে যিমান পঢ়িছিল সেয়াই পঢ়িব। বহুত সন্তানে চলি চলি কয় – বচ, আমি চলিব নোৱাৰিম। হেৰ', নিন্দা-স্তুতি, মান-অপমান এয়াতো সকলো থাকিব। তোমালোকে পঢ়িবলৈ কিয় এৰি দিয়া। সকলোতকৈ বেছি নিন্দাতো কৃষ্ণৰ হৈছিল। কিমান কলংক লগাইছে। আকৌ এনেকুৱা কৃষ্ণক কিয় পূজা কৰে? প্ৰকৃততে গালি এতিয়া এওঁ (ব্ৰহ্মা) শুনিবলগীয়া হয়। গোটেই সিন্ধুতে নিন্দা হৈছিল কিন্তু একোতো কৰিব নোৱাৰিলে। এয়াও সকলো খেল। নতুন কথা নহয়, কল্পৰ আগতেও গালি শুনিছিল, নদী পাৰ কৰিছিল। তোমালোকে সিন্ধুৰ পৰা ওলাই ইপাৰলৈ গুচি আহিলা নহয়নে। কৃষ্ণতো নাছিল, এই দাদাই (ব্ৰহ্মা) অহা-যোৱা কৰিছিল। তোমালোকে জানা এতিয়া আমি ৰাজ্য পাওঁ পুনৰ হেৰুৱাওঁ। এয়াও খেল। অম্হা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*** ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :- ****

(1) সকলোৰে মনোকামনা পূৰ্ণ কৰোতা কামধেনু (জগদম্ভা) হ'ব লাগে। দান দি থাকিব লাগে।

(2) স্তুতি-নিন্দাত স্থিতি সমান ৰাখিব লাগে। এই সকলো থকা সত্বেও পঢ়া ত্যাগ কৰিব নালাগে। ইয়াক খেল বুলি ভাবি পাৰ হৈ যাব লাগে।

বৰদান: শুদ্ধ মন আৰু দিব্য বুদ্ধিৰ বিমানৰ দ্বাৰা চেকেণ্ডত মিঠা ঘৰ লৈ (sweet home) যাত্ৰা কৰোঁ তা মাষ্টৰ সৰ্বশক্তিমান হোৱা
বিজ্ঞানীসকলে তীব্ৰ গতিৰ যন্ত্ৰ আৱিষ্কাৰ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰে, তাৰ বাবে কিমান খৰচ কৰে, কিমান সময় আৰু শক্তি লগায়, কিন্তু তোমালোকৰ ওচৰত ইমান তীব্ৰগতিৰ যন্ত্ৰ আছে যি বিনা খৰচতে ভাবিলা আৰু গৈ উপস্থিত হ'লা, তোমালোকে শুভ সংকল্পৰ যন্ত্ৰ পাইছা, দিব্য বুদ্ধি পাইছা। এই শুদ্ধ মন আৰু দিব্য বুদ্ধিৰ বিমানৰ দ্বাৰা যেতিয়াই বিচৰা তেতিয়াই গুচি যোৱা আৰু যেতিয়াই বিচৰা তেতিয়াই উভতি আহা, মাষ্টৰ সৰ্বশক্তিমানক কেনেও বাধা দি ৰাখিব নোৱাৰে।

শ্লোগান: * শ্লোগান :- সদায় সঁচা অন্তৰ ৰ'হ'লে দিলাৰাম পিতাৰ আশীৰ্বাদ প্ৰাপ্ত হৈ থাকিব।

!! ওঁম্ শান্তি !!